

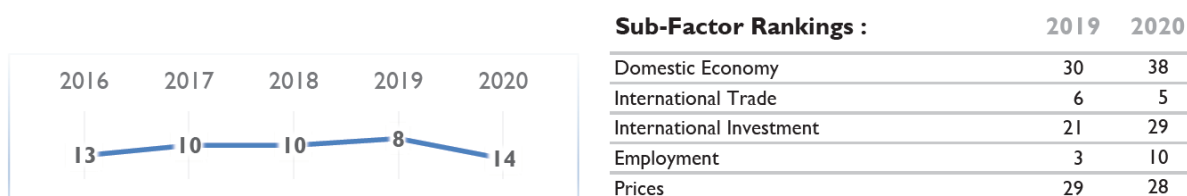
บทวิเคราะห์ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย
โดยสถาบันการจัดการนานาชาติ (IMD World Competitiveness Ranking) ปี ๒๕๖๓
ในมิติที่เกี่ยวกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

๑. ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวม

สถาบันการจัดการนานาชาติ (International Institute for Management Development: IMD) ได้ประกาศผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของเขตเศรษฐกิจทั่วโลก (World Competitiveness Ranking) ประจำปี ๒๕๖๓ โดยประเทศไทยได้รับการจัดอันดับอยู่ในอันดับที่ ๒๙ จาก ๖๓ ประเทศ ซึ่งปรับตัวลดลง ๔ อันดับจากผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๒ โดยยังคงเป็นอันดับที่สามของอาเซียน รองจากสิงคโปร์ ที่อยู่ในอันดับที่ ๑ ของโลก และมาเลเซีย ที่อยู่ในอันดับที่ ๒๗ ของโลก ในขณะที่อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ อยู่ในอันดับที่รองจากประเทศไทยโดย อยู่ในอันดับที่ ๔๐ และ ๔๕ ตามลำดับ

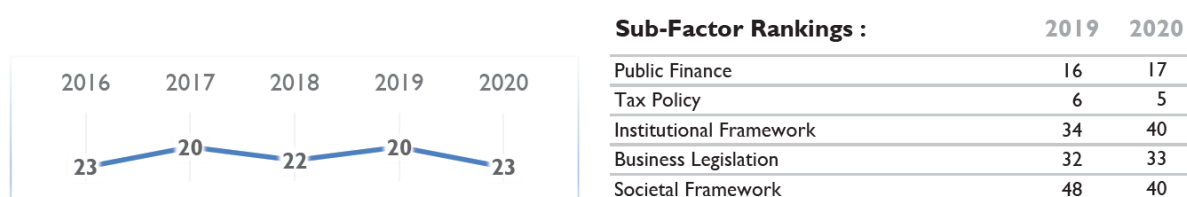
การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ IMD มีเกณฑ์ชี้วัดในการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันใน ๔ กลุ่มปัจจัยหลัก ประกอบด้วย (๑) สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) (๒) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) (๓) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และ (๔) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) โดยสามารถสรุป และวิเคราะห์ผลการจัดอันดับในส่วนของประเทศไทยได้ ดังนี้

๑.๑ กลุ่มปัจจัยหลักด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance)

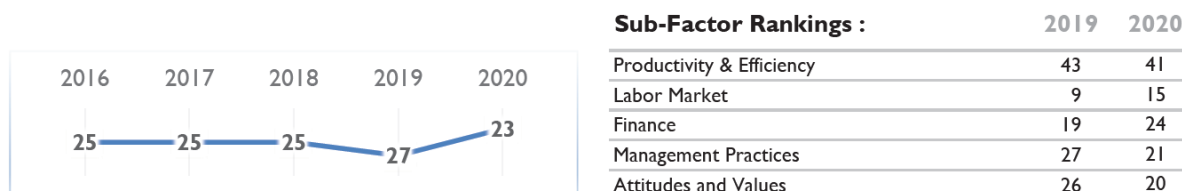
ผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๑๔ โดยปรับตัวลดลง ๖ อันดับ จากปี ๒๕๖๒ ที่อยู่ในอันดับที่ ๘ อันเป็นผลจากการลดลงของอันดับในปัจจัยย่อยด้าน ด้านเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy) ด้านการลงทุนระหว่างประเทศ (International Investment) และด้านการจ้างงาน (Employment) ในขณะที่อันดับในปัจจัยย่อยด้านการค้าระหว่างประเทศ (International Trade) และด้านระดับราคาและค่าครองชีพ (Prices) มีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

๑.๒ กลุ่มปัจจัยหลักด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency)

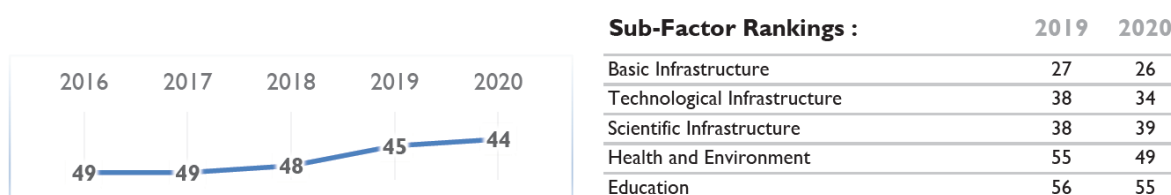
ผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๒๓ โดยปรับตัวลดลง ๓ อันดับจากปี ๒๕๖๒ ที่อยู่ในอันดับที่ ๒๐ อันเป็นผลจากการลดลงของอันดับอย่างมีนัยสำคัญในปัจจัยย่อยด้านการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) ในขณะที่ปัจจัยย่อยด้านการบริหารสังคม (Societal Framework) มีการเปลี่ยนแปลงของอันดับดีขึ้น ๘ อันดับ

๑.๓ กลุ่มปัจจัยหลักด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency)

ผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๒๓ โดยปรับตัวดีขึ้น ๔ อันดับจากปี ๒๕๖๒ ที่อยู่ในอันดับที่ ๒๗ และเป็นอันดับที่ดีที่สุดในรอบ ๕ ปี อันเป็นผลจากการปรับตัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของอันดับในปัจจัยย่อยด้านการบริหารจัดการ (Management Practices) และด้านทัศนคติและค่านิยม (Attitudes and Values) ถึงแม้ว่าจะมีปัจจัยย่อยบางด้านที่อันดับลดลง

๑.๔ กลุ่มปัจจัยหลักด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)

กลุ่มปัจจัยหลักด้านโครงสร้างพื้นฐานนั้น ถือเป็นกลุ่มปัจจัยหลักที่เป็นจุดอ่อนหลักของประเทศ แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มปัจจัยหลักดังกล่าวมีแนวโน้มการปรับตัวของอันดับในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๔๔ ปรับตัวดีขึ้น ๑ อันดับจากปี ๒๕๖๒ ที่อยู่ในอันดับที่ ๔๕ และเป็นอันดับที่ดีที่สุดในรอบ ๕ ปี ทั้งนี้เป็นผลจากการปรับตัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของอันดับในปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) และด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health and Environment)

๒. ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันในมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

สำหรับเกณฑ์ชี้วัดในมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมนั้น จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับกลุ่มปัจจัยหลักด้านโครงสร้างพื้นฐาน ในกลุ่มปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) ซึ่งประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย ๑๘ ตัวชี้วัด นอกจากนี้ ยังมีตัวชี้วัดบางตัวภายใต้กลุ่มปัจจัยหลักด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม โดยสามารถวิเคราะห์ผลการจัดอันดับได้ ดังนี้

๒.๑ บทวิเคราะห์ตัวชี้วัดในกลุ่มปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี

ในภาพรวมกลุ่มปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) จากผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๓๔ จาก ๖๓ ประเทศ โดยปรับตัวดีขึ้น ๔ อันดับ จากปี ๒๕๖๒ และเป็นอันดับที่ดีที่สุดในรอบ ๕ ปี และมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของอันดับในทิศทางที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง และยังสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้

เมื่อพิจารณาในรายตัวชี้วัดย่อยทั้ง ๑๘ ตัวชี้วัดพบว่า มีตัวชี้วัดที่มีอันดับโดดเด่น คือ ตัวชี้วัดผู้ลงทะเบียนใช้งานอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ (Mobile Broadband subscribers) ที่อยู่ในอันดับที่ ๑๐ จาก ๖๓ ประเทศ ถึงแม้ว่าจะลดลงถึง ๖ อันดับ จากปี ๒๕๖๒ แต่อย่างไรก็ตามยังถือว่าจัดอยู่ในลำดับต้น ๆ ของโลก โดยผลจากการทะลุคลื่นความถี่ 5G และการเปิดให้บริการ 5G เชิงพาณิชย์ อาจจะไม่สะท้อนถึงผลการจัดอันดับในปีนี้ นอกจากนี้ ยังมีตัวชี้วัดการส่งออกสินค้าทางเทคโนโลยี (High-tech exports) ที่อยู่ในอันดับที่ ๑๑ ของโลก อันเป็นผลจากการที่ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตฮาร์ดแวร์คอมพิวเตอร์

ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ถือเป็นจุดอ่อน และจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอันดับ คือ (๑) ตัวชี้วัดการส่งออกบริการด้าน ICT (ICT service exports) (๒) ตัวชี้วัดจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ (Broadband subscribers) (๓) ตัวชี้วัดจำนวนคอมพิวเตอร์ต่อประชากร (Computer per capita) และ (๔) ตัวชี้วัดจำนวนผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต (Internet users) ที่อยู่ในอันดับที่ ๖๐ อันดับที่ ๕๘ อันดับที่ ๕๕ และอันดับที่ ๕๔ ตามลำดับ ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญพิจารณาแนวทางการพัฒนาอันดับความสามารถในการแข่งขัน

ในระยะที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าภาครัฐได้เร่งดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเข้าถึงทุกหมู่บ้านทั่วประเทศ หรือ เน็ตประชารัฐ แต่การดำเนินการดังกล่าวยังไม่สะท้อนถึงผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ ซึ่งจะขอกกล่าวถึงต่อไป

นอกจากนี้ ในส่วนของการส่งออกบริการด้าน ICT นั้น เมื่อวิเคราะห์จากร้อยละของมูลค่าการส่งออกบริการด้าน ICT โดยเปรียบเทียบกับผลการประเมินในปี ๒๕๖๒ พบว่ามีการปรับตัวลดลงถึงร้อยละ ๙๕.๓๑ ถึงแม้ว่าจะสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยของโลกที่ปรับตัวลงเช่นเดียวกัน แต่ก็ยังเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาแนวทางในการพัฒนาผู้ประกอบการไทยให้มีศักยภาพในการแข่งขัน และการส่งเสริมการส่งออกบริการด้าน ICT อย่างต่อเนื่อง

เมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของอันดับในรายตัวชี้วัดพบว่า ในภาพรวมตัวชี้วัดที่จัดเก็บจากการสำรวจข้อมูลผู้ประกอบการ (Survey Data) มีการปรับตัวดีขึ้นในเกือบทุกตัวชี้วัด อีกทั้งยังมีผลคะแนนจากการสำรวจข้อมูลผู้ประกอบการดีขึ้นในทุกตัวชี้วัด โดยมีตัวชี้วัดที่สำคัญ อาทิ การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน (Public – private Partnership) ทักษะด้านดิจิทัลและเทคโนโลยี (Digital / Technological skills) วิศวกรที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (Qualified engineers) การสนับสนุนทุนสำหรับการพัฒนาทางเทคโนโลยี (Funding for technological development) เป็นต้น ซึ่งสะท้อนถึงผลการดำเนินการของรัฐในการสร้างสภาพแวดล้อม (Ecosystem) ทั้งในเชิงกายภาพ (Hard Infrastructure) และเชิงกฎหมาย

กฎระเบียบ (Soft Infrastructure) รวมทั้งการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรด้านดิจิทัล รองรับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลที่เริ่มปรากฏผลสำเร็จ และได้รับการยอมรับจากภาคธุรกิจ

ในขณะที่ตัวชี้วัดที่จัดเก็บจากข้อมูลเชิงสถิติหรือข้อมูลเชิงปริมาณ (Hard Data) ในตัวชี้วัดสำคัญ ๓ ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) ตัวชี้วัดจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ (Broadband subscribers) (๒) ตัวชี้วัดจำนวนคอมพิวเตอร์ต่อประชากร (Computer per capita) และ (๓) ตัวชี้วัดจำนวนผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต (Internet users) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของอันดับ เนื่องจาก IMD ใช้ข้อมูลฐานปี ๒๕๖๐ ในการวิเคราะห์ผลการจัดอันดับทั้ง ๓ ตัวชี้วัดดังกล่าว เช่นเดียวกับผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๑ และ ๒๕๖๒ จึงทำให้ผลการดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่รัฐดำเนินการ ยังไม่สะท้อนถึงผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓

ในส่วนของตัวชี้วัด Internet bandwidth speed มีผลการจัดอันดับในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๒๐ โดยมีการปรับตัวของอันดับดีขึ้น ๑๕ อันดับจากปี ๒๕๖๒ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าตัวชี้วัดดังกล่าว มีการเปลี่ยนแปลงของอันดับอย่างผันผวน โดยในปี ๒๕๖๒ อยู่ในอันดับที่ ๓๕ และในปี ๒๕๖๑ อยู่ในอันดับที่ ๒๐ ทั้งนี้จากผลการจัดอันดับตัวชี้วัดดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าความเร็วเฉลี่ยในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตซึ่งถือเป็นหนึ่งในศักยภาพในการแข่งขันที่สำคัญ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และการดำเนินการขยายความจุของโครงข่ายอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศสู่การเป็นศูนย์กลางการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในภูมิภาคอาเซียน (ASEAN Digital Hub) ที่อยู่ในระหว่างดำเนินการก็จะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอันดับความสามารถในการแข่งขันในตัวชี้วัดดังกล่าว

๒.๒ บทวิเคราะห์ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องในกลุ่มปัจจัยหลักด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ

นอกจากตัวชี้วัดในกลุ่มปัจจัยหลักด้านโครงสร้างพื้นฐาน ในปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น ยังมีตัวชี้วัดซึ่งอยู่ในปัจจัยหลักด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมอีกจำนวน ๓ ตัวชี้วัด ประกอบด้วย (๑) ตัวชี้วัดการใช้งานเครื่องมือดิจิทัลและเทคโนโลยีในภาคธุรกิจ (Use of digital tools and technologies) ที่ในปี ๒๕๖๓ อยู่ในอันดับที่ ๓๙ ดีขึ้น ๑ อันดับจากปี ๒๕๖๒ (๒) ตัวชี้วัดการใช้ข้อมูลขนาดใหญ่และการวิเคราะห์ข้อมูล (Use of big data and analytics) อยู่ในอันดับที่ ๓๕ ดีขึ้น ๒ อันดับจากปี ๒๕๖๒ (๓) ตัวชี้วัดความเข้าใจของธุรกิจในการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นองค์กรดิจิทัล (Digital transformation in companies) อยู่ในอันดับที่ ๒๙ ดีขึ้น ๑ อันดับจากปี ๒๕๖๒ นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์จากผลคะแนนจากการสำรวจข้อมูลผู้ประกอบการ (Survey Data) พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงของผลคะแนนดีขึ้นในทั้ง ๓ ตัวชี้วัดอีกด้วย

จากการวิเคราะห์ผลการจัดอันดับใน ๓ ตัวชี้วัดข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าในภาพรวมภาคธุรกิจของไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญและยอมรับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาใช้ในการดำเนินธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตามยังมีความจำเป็นในพัฒนาศักยภาพของภาคธุรกิจในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสมัยใหม่ในกระบวนการทำงานเพื่อการสร้างความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศ

๓. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันในมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวสะท้อนสำคัญถึงศักยภาพการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลของประเทศ จากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่ผ่านมา ได้เริ่มปรากฏจากผล โดยมีแนวโน้มการปรับตัวของอันดับดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มปัจจัยย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Technological Infrastructure)

สำหรับประเด็นที่ประเทศไทย พึงให้ความสำคัญในการพัฒนาอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล คือ ประเด็นการส่งออกบริการด้าน ICT การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลให้ครอบคลุมทั่วถึงทั่วประเทศ และการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานอย่างเต็มศักยภาพ

จากการวิเคราะห์ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันดังกล่าว มีข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาอันดับความสามารถในการแข่งขัน ในมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ดังนี้

- ๓.๑ ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากโครงข่ายเน็ตประชารัฐ อันเป็นหนึ่งในโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญของประเทศ ทั้งในประเด็นการสร้างความตระหนักของประชาชนในการใช้ประโยชน์จากโครงข่ายเน็ตประชารัฐที่เข้าถึงทุกหมู่บ้านทั่วประเทศ รวมทั้งการเร่งรัดการเปิดให้ผู้ประกอบการลงทุนในโครงข่าย Last mile เชื่อมต่อจากโครงข่ายเน็ตประชารัฐ ควบคู่ไปกับการเร่งรัดการดำเนินการในการขยายความจุของโครงข่ายอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศ เพื่อเป็นการสร้างศักยภาพในการแข่งขันด้านดิจิทัลของประเทศ รองรับการแข่งขันการลงทุนของนักลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก
- ๓.๒ ส่งเสริมการสร้างสภาพแวดล้อม (Ecosystem) ทั้งในเชิงกายภาพ (Hard Infrastructure) และเชิงกฎหมายกฎระเบียบ (Soft Infrastructure) ที่เอื้อต่อการเติบโตของผู้ประกอบการดิจิทัลไทยที่มีศักยภาพสูง สนับสนุนการเปิดตลาดสู่ต่างประเทศ โดยเฉพาะในธุรกิจบริการดิจิทัล ตลอดจนการเร่งรัดการดำเนินการในการพัฒนาทักษะ และความเชี่ยวชาญในด้านดิจิทัลให้กับผู้ประกอบการไทย และการสร้างกำลังคนดิจิทัลที่มีศักยภาพสูง สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
- ๓.๓ ให้ความสำคัญกับการจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตอย่างเป็นระบบ และสะท้อนข้อเท็จจริง รวมทั้งการสื่อสารข้อมูลการดำเนินการของประเทศ และข้อมูลสถิติที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างการรับรู้ถึงพัฒนาการในการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ต่อสาธารณะทั้งในประเทศและต่างประเทศ อันจะส่งผลถึงอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ศูนย์พัฒนานโยบายดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
สำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กรกฎาคม ๒๕๖๓

สรุปผลการจัดอันดับ IMD World Competitiveness Ranking ๒๐๒๐
ในกลุ่มตัวชี้วัดมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

ดัชนีและตัวชี้วัดสากลที่เกี่ยวข้อง	อันดับ ปัจจุบัน ปี ๒๐๒๐	การเปลี่ยนแปลง ของอันดับ จากปี ๒๐๑๙	การเปลี่ยนแปลง ของผลคะแนน จากปี ๒๐๑๙	ประเภทของ ข้อมูล
กลุ่มตัวชี้วัด Technological Infrastructure	๓๔/๖๓	 ๔		ดัชนีรวม
๑. Investment in telecommunications (%)	๑๔/๖๓	 ๕	 ๑.๗๕%	Hard Data
๒. Mobile Broadband subscribers	๑๐/๖๓	 ๖	 ๑.๙๑%	Hard Data
๓. Mobile telephone costs	๑๕/๖๓	 ๒	 ๗.๒๕%	Hard Data
๔. Communications technology	๒๔/๖๓	 ๑	 ๒.๕๙%	Survey Data
๕. Computers in use	๒๕/๖๓	-	-	Hard Data
๖. Computers per capita	๕๕/๖๓	-	-	Hard Data
๗. Internet users	๕๔/๖๓	-	-	Hard Data
๘. Broadband subscribers	๕๘/๖๓	-	 ๑๑.๘๖%	Hard Data
๙. Internet bandwidth speed	๒๐/๖๓	 ๑๕	 ๑๗๗.๗๘%	Hard Data
๑๐. Digital/Technological skills	๔๕/๖๓	 ๔	 ๗.๗๙%	Survey Data
๑๑. Qualified engineers	๒๙/๖๓	 ๕	 ๗.๖๐%	Survey Data
๑๒. Public-private partnership	๑๖/๖๓	 ๔	 ๓.๙๑%	Survey Data
๑๓. Development and application of technology	๓๒/๖๓	 ๒	 ๕.๕๖%	Survey Data
๑๔. Funding for technological development	๒๗/๖๓	 ๒	 ๑.๑๒%	Survey Data
๑๕. High-tech exports (\$)	๑๔/๖๓	-	 ๒๙.๐๑%	Hard Data
๑๖. High-tech exports (%)	๑๑/๖๓	 ๒	 ๘.๕๑%	Hard Data
๑๗. ICT service exports	๖๐/๖๓	 ๑๐	 ๙๕.๓๑%	Hard Data
๑๘. Cyber security	๓๔/๖๓	 ๔	 ๑.๖๙%	Survey Data
ตัวชี้วัดในกลุ่ม Business Efficiency ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม				
๑. Use of digital tools and technologies	๓๙/๖๓	 ๑	 ๓.๘๐%	Survey Data
๒. Use of big data and analytics	๓๕/๖๓	 ๒	 ๒.๖๖%	Survey Data
๓. Digital transformation in companies	๒๙/๖๓	 ๑	 ๒.๗๙%	Survey Data

หมายเหตุ

Hard Data หมายถึง ข้อมูลเชิงตัวเลข หรือข้อมูลเชิงสถิติ Survey Data หมายถึง ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็น